

את תמיכתם במפעלנו. המשכנו לקיים, כל שנה, את הסמינר למדריכים חדשים, לקראת הרחבת התנועה והקמת סניפים חדשים.

התנועה התבססה ואחרי פעילות ענפה בת 4 שנים וחצי יכולנו להסתכל אחורה בסיפוק ובקשנו לסיים את שליחותנו (שבעצם תוכננה רק לשנתיים ימים).

התנועה ומנהיגי המדינה בקשו את המשך שיתוף הפעולה של ישראל ושליחים אחרים באו להחליפנו. אחרי מספר שנים, וכהמשך ישיר של הצלחת התנועה, החליטה ממשלת קוסטה ריקה לשדרג מפעל זה והקימה את המשרד לתרבות, נוער וספורט ומי שהיה מנהל התנועה מונה לסגן-שר במשרד הזה וכל נושא טיפול בנוער עבר אליו. לסגן השר, מנואל אנריקה לופז טריגו, היסטוריה ארוכה בשטח הזה: פעל בנוער מפלגת ליברסיון נסיונל, השתתף בארץ, בקורס השני של הגדנ"ע לאמריקה הלטינית, היה מנהל תנועת הנוער הממלכתית, סגן-שר ושגריר קוסטה ריקה בישראל וכך אפשר לומר שהמעגל נסגר. כיום הוא שגריר מדינתו בקוריאה הדרומית. בשנים האחרונות של שליחותי בקוסטה ריקה עסקתי, בהתנדבות, גם בדברים אחרים, בשעות הפנאי, ועל כך נפרט מאוחר יותר בספר זה.

ממשיך בקשר עם קוסטה ריקה

חזרנו לארץ והמשכתי בקשר הכללי עם אמריקה הלטינית, ובמיוחד עם קוסטה ריקה. זכיתי לחזור ולבקר שם בשליחויות שונות: פעמיים הוזמנתי על ידם, באופן רשמי, לייעוץ בנושא נוער. המזמין הראשון היה שר הנוער אלברטו קניאס ושהייתי שם שבועיים ימים (מ-22.10.71 עד 5.11.71). המטרה הייתה שאציע שיטה של חלוקת עבודה בין תנועת הנוער לבין המשרד לנוער בכדי למנוע כפילות בפעילות בנושא הזה. על כך השארתי להם הצעה מפורטת.

בפעם השנייה המזמין היה הנשיא חוסה מריה פיגרס ושהייתי שם כמעט חודש ימים (מ-16.10.94 ועד 11.11.94) על מנת להציע דרכים כיצד להחזיר את תנועת הנוער לדרכה ולרוחה הראשונות. הפניה להזמנתי נעשתה למשרד ראש הממשלה ולמשרד החוץ.

לאור התקופה הארוכה הצעתי לשובנה ללוות אותי, כמובן על חשבוננו. בקוסטה ריקה נסעתי לסניפים השונים, בלוי מנהיגיה החדשים של התנועה ועם השליח הישראלי במקום- שמואל בנגל. בדקתי את המצב הקיים ולבסוף השארתי בכתב הצעה מפורטת שכמובן התבססה על כל שנות פעולתי בתנועת הנוער שלנו.

היום, 47 שנים לאחר בואנו לקוסטה ריקה, אני עדיין בקשר עם הרבה מהאנשים שהכרנו שם במסגרות שונות, כמו תנועת הנוער, מנהיגים פוליטיים ומקצת גם עם אנשים מהקהילה היהודית (שקבלה אותנו בסבר פנים יפות והעריכה את עבודתנו. המפגשים איתם היו, בדרך כלל, בחגים היהודיים, כאשר יחד עם השגריר נוכחנו בבית הכנסת, כאקט של סולידריות יהודית).

בננו ניר אף התחיל ללמוד בבית הספר היהודי "חיים ווייצמן". בשנת 1966 נולדה לנו שם בת ושמה עינת, שבעת שליחות שנייה גם סיימה את לימודיה התיכוניים בבית הספר היהודי. בננו הצעיר ניצן למד באותו בית ספר.

בשליחות השנייה הזו באזור מרכז אמריקה, המשפחה, מסיבות ביטחוניות, גרה בקוסטה ריקה. בסוף השליחות הראשונה בקוסטה ריקה, בפעלי כמזכיר הועד התרבותי קוסטה ריקה-ישראל, הצעתי לשגריר ד"ר וולטר אבלס לארגן כנס של ועדים דומים, הפועלים במרכז אמריקה. קבלתי את הסכמתו ויחד עם הכומר נוניאז, יושב ראש הועד שלנו, בצענו את המשימה. הכנס נמשך 3 ימים (16-14 בחודש פברואר 1969) ובפתיחה השתתף המנהיג האגדי הקוסטריקאי הנשיא לשעבר פפה פיגרס.

בחצי השנה האחרונה של שליחותי הראשונה, בתנועת הנוער הממלכתית, יכולתי להקדיש את הזמן הפנוי ללמודים, כשומע חופשי באוניברסיטת קוסטה ריקה, בחוג לסוציולוגיה אצל הכומר נוניאז, וכמו כן למלא את בקשת השחקנית היהודית איידה דה לב, אתה התחברנו בשהותנו שם, להיות המנהל הארגוני של "הקבוצה התיאטרלית היהודית" במקום דורית מונחה, אשת לואיז אלברטו מונחה שלאחר מכן נבחר לנשיא המדינה. קבלתי את האתגר, ארגנתי "חוג יידיים" ואחרי חצי שנה, בעזבי את קוסטה ריקה, יכולתי להעביר את התפקיד בהרגשה טובה של תרומה גם לקהילה היהודית.

מישראל לאמריקה הלטינית

חצור ואנוכי הוזמנו לעבוד במחלקה לקשרים בינלאומיים של ההסתדרות הכללית, הוא כמנהל המחלקה וכמנהל המרכז ללמודי קואופרציה לאמריקה הלטינית ואני כמדריך בקורסים השונים. זו מסגרת שפעלה רבות, בתמיכת המחלקה לשיתוף פעולה של משרד החוץ, למען הרחבת הקשרים עם היבשת הזו, דרך קורסים מקצועיים של חודשיים ימים בארץ, וגם בקורסים בחוץ לארץ ("קורסים ניידיים"). כבר ציינתי במקום אחר שב-1963, בהיותי חבר ברור-חיל גויסתי על ידי המחלקה הזו של ההסתדרות לנהל קורס ולכן ראיתי זאת כטבעי לחזור לפעילות זו.

נושאי הקורסים היו שונים: קואופרציה חקלאית (קבוץ, מושב), תחבורה קואופרטיבית ("אגד"), מנהיגות של איגוד מקצועי, שווק חקלאי, שיכונים עממיים, ראית חשבון בקואופרטיבים, חינוך מקצועי, שירותים רפואיים באזורים כפריים ("קופת חולים כללית"), ועוד... לכל קורס כזה קבלנו עזרה מהמומחים של המוסדות ואנו דאגנו לחלק הכללי על ישראל, סיורים, טיולים בארץ וחיי חברה ותרבות.

במסגרת זו פעלתי כמדריך 10 שנים, ומהם, ב-4 השנים האחרונות (1974-1978) מוניתי כמנהל המרכז, כמחליף של חצור, שיצא עם משפחתו למקסיקו כנציג ההסתדרות. באותן שנות פעולתי במרכז, עברו שם כ-1000 משתלמים שבאו להכיר את הניסיון הישראלי ובחזרתם לארצותיהם התגלו לא רק כמבשרי הידע הישראלי שרכשו אצלנו אלא גם כידידי ישראל אמיתיים. החלפתי את חצור גם כמנהל לאמריקה הלטינית